

om han ogsaa er vanartet. Man kan ikke sige andet, end at det er et kønt Træk, der gør Dem Ære.»

Præsten, der igen var bleven brændende rød, rejste sig nu for at gaa.

I det samme faldt det Hr. Søholm ind, at Situationen lod sig udnytte til en profitabel Handel med Vorherre. Dersom han gjorde Pastor Gaardbo den Tjeneste at frafalde Sagsanlægget mod hans Bror, kunde han spare det Gratiale, han ellers mente at være bleven Kirken skyldig. Mellemregningen var likvideret. Der var ingen, der længer havde noget Krav paa ham i Dagens Anledning.

»Jeg er ikke hævngherrig,« forsikrede han, da Præsten gav ham Haanden. »Og naar De mener, at det er min Kristenpligt at lade Sagen mod Distriktslægen falde, saa gør jeg det naturligvis. Guds Bud staar over alt. Det er en klar Ting! Og nu skal De have Tak, Hr. Pastor! Jeg gemmer Deres Ord i Hjertet. Vær vis paa det! Naar jeg kommer hertil næste Gang, haaber jeg at have den Fornøjelse at se Dem til en af mine Middage.«

Nede i Stuerne havde Tanten og den endnu uforlovede Frøken Cecilie i Utaalmodighed ventet paa, at Præsten skulde komme ned. Ved hans Ankomst, da Vognen kørte op for Døren, havde de staaet hver bag sit Gardin og kigget ud, og de blev begge behageligt overrasket ved Synet af den høje, smukke